"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ରାଜକୁମାର ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମକୁ କୌଣସି ବି ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଇଚ୍ଛା ରଖିବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା କାହାକୁ କିଛି ବି ମାଗିବାର ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଠିକ୍ ରଖିବା ପାଇଁ କେଉଁ ଆଧାରର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- କେହି କେହି ପିଲା ଭାବୁଛନ୍ତି ଅଧିକ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଆଧାରରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଠିକ୍ ରହିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିର ଇଚ୍ଛା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାରଣ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଠିକ୍ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକୁ ଠିକ୍ ରଖିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରିବା ଦରକାର । କଥାରେ ଅଛି ଖୁସି ଭଳି ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଖୁସିରେ ରୁହ, ନିଶାରେ ରୁହ । ଯଜ୍ଞ ସେବାରେ ଦଧିଚି ଋଷିଙ୍କ ଭଳି ନିଜର ଅସ୍ଥିକୁ ସ୍ୱାହା କରିଦିଅ ଅର୍ଥାତ୍ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କର ତେବେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କରିକରାଇଲାବାଲା କୁହାଯାଇଥାଏ, ତୁମେମାନେ ସାହେବଜାଦେ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱ ପିତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମର ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପଦବୀ ରହିଛି । ତୁମ ଭିତରେ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ଯେ — ଆମେ ସାହେବଜାଦେ, ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ମତରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ପୁନଃ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ତେବେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାର ସ୍ମୃତିରେ ରହୁନାହିଁ । ଏକଥା ବାବା ସବୁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରର ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଅଛି ଓ ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଆସୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତି ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପୁନଃ ବିଶ୍ୱରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ଏହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ କେତେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି କେତେ ବିଶାଳ ହେବା ଉଚିତ୍, ଏହି ମାର୍ଗରେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ବା ବୁଦ୍ଧୁ ହେଲେ ଉନ୍ନତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ସାହେବଜାଦେ ବା ବିଶ୍ୱପିତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଭାବିଲେ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏମିତି ଅନେକ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସାରା ଦିନ ଭିତରେ ଥରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ମାନ୍ଦା କାହିଁକି ହୋଇଯାଉଛି ? ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ ଏଭଳି ସନ୍ତାନମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଏକଥା ରହୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ବିଶ୍ୱରେ ନିଜର ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଅନ୍ତର ମନରେ ସେହି ନିଶା ଏବଂ ଖୁସି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୁରଲୀ ଶୁଣିବା ସମୟରେ ଲୋମମୂଳ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବା ଦରକାର । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କର ଲୋମ ଶିଥିଳ ହୋଇଯାଉଛି, ଅନେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ରହୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରି ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ପ୍ରତିଦିନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ — ତୁମେ, ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଯୋଦ୍ଧା ଅଟ । ବାବା ତୁମକୁ ମନ୍ଦିର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏତେ ଖୁସି ଓ ନିଶା କ'ଣ ପିଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହୁ ନାହିଁ, ତାଙ୍କୁ ନିଜର ଇଚ୍ଛା ମୁତାବକ ଜିନିଷ ନ ମିଳିଲେ ରୁଷି ଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ଏଭଳି ସ୍ଥିତି ଦେଖି ବାବାଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ମାୟାର ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ପଡୁଛନ୍ତି । ତୁମର ମାନ ସମ୍ମାନ, ତୁମର କାରବାର ତୁମର ଖୁସୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ହେବା ଦରକାର । ଯିଏ ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ସେ କେବେହେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବେ! ବାବାଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ନିଜକୁ ସାହେବଜାଦେ ଭାବିଲେ କିଛି ବି ମାଗିବାର ଚିନ୍ତା ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ଆମକୁ ଏତେ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କିଛି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମାଗିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏତିକି ନିଶା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବିଲକୁଲ୍ ମାନ୍ଦା ବୁଦ୍ଧିର ବିକାଶ ହେଉ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ୬ ଫୁଟ ଲମ୍ବା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ମନୁଷ୍ୟର ଉଚ୍ଚତା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ୬-୭ ଫୁଟ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ସାହେବଜାଦେ ଅଟ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କିଛି ବି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ଯେ କେବଳ ତୁମେ ଏକଥା ସ୍ମୃତିରେ ରଖ — ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ମାୟା ତୁମର ସବୁଠାରୁ ବଡ ଶତ୍ରୁ । ସେ ଅନ୍ୟର ଏତେ ଶତ୍ରୁ ନୁହେଁ ଯେତିକି ତୁମର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ସାହେବଜାଦେ ଅଟ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ନିଜ ସମାନ କର । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକଥା ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଭଗବାନ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସାହେବଜାଦେ ବା ରାଜପୁତ୍ର ହେଲେ ନା, ଏକଥା ବୁଲିବା ଚାଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ମନେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଦଧିଚୀ ଋଷିଙ୍କ ସମାନ ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ତ ଦୂରର କଥା ନିଜେ ଅଧିକ

ସୁଖ ବୈଭବ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହି ଭୌତିକ ସୁଖ ବୈଭବରେ ଶରୀର ସୁସ୍ଥ ସବଳ ହୁଏ ନାହିଁ! ଶାରିରୀକ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆବଶ୍ୟକ । ସେହି ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆରେ ଆମେ ତ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ମାୟାଠାରୁ ହାରୁଛେ, ପୁଣି ଏବେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛେ । ବାବା ଆସି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଭାରତରେ କେତେ ଦୁଃଖ, ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖର ଦାତା ହେଉଛି ରାବଣ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଉଡାଜାହାଜ, ଗାଡି, ମଟର, ମହଲ ଆଦି ଅଛି ତେଣୁ ଏହା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ । ଏକଥା ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦୁନିଆ ତ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଡ୍ୟାମ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ଉପକରଣ ମଧ୍ୟ କେତେ ଗଚ୍ଛିତ ରଖୁଛନ୍ତି । ପରସ୍ପରକୁ ମାରିବାର ଯୋଜନାରେ ଅଛନ୍ତି, ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ନା । କେତେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରୁଛନ୍ତି, ନ କହିଲେ ଭଲ । କେତେ ଆର୍ବଜନା ରହିଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ନର୍କ କୁହାଯିବ । ସ୍ୱର୍ଗର ତ ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । ବଡୌଦାର ମହାରାଣୀକୁ ଯଦି ପଚାରିବ — ମହାରାଜା କୁଆଡେ ଗଲେ ? କହିବେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲେ । ସ୍ୱର୍ଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏହା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, କେତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଥିଲ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ଦେଉଛି । ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସାହେବଙ୍କର କୁମାର ବୋଲି ମନେ କର । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ଶାହଜାଦା ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ଦୁନିଆରେ ଗାୟନ ହୋଇ ଆସିଥିବା କଥାକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି — ରିଢ ଛା ଜାନେ (ଏସବୁ କଥା ଦୁନିଆର ଅଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ କ’ଣ ବା ବୁଝିବେ).... । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ — ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ମନୁଷ୍ୟ ତ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା ଭଳି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେଉଁ ଭଳି କେଉଁ ଭଳି ଉପମା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଭରି ରହିଛି । ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ମୃତିରେ ରଖ ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଯିଏ ସହଯୋଗୀ ହେବେ ସେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେ କିଏ କିଏ ସହଯୋଗୀ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର — ଆମେ କ’ଣ କରୁଛୁ । ଆମେ ଛେଳି ମେଣ୍ଢା ଭଳି ନୁହଁ ତ! ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଅହଂକାର ରହିଛି । ସଦାସର୍ବଦା ଫଁ ଫଁ ହେଉଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେବା ନିମନ୍ତେ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ କେବେ କାହାକୁ ବିରକ୍ତ କର ନାହିଁ କିମ୍ବା କାହା ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ତୁମ ଭିତରେ ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଏସବୁ କରୁଛି, ମୁଁ ଏତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ଏଭଳି ବିଚାର ଆସିବା ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଚାଲିଚଳନ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହୋଇଯାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲଜ୍ୟା ଆସିଥାଏ । ନଚେତ୍ ତୁମଭଳି ସୁଖ ଆଉ କାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ତୁମର ଚେହେରା ଚମକି ଉଠିବ । ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ କେହି ମହାରଥୀ, କେହି ଅଶ୍ୱାରୋହୀ ଓ କେହି ପଦାତିକ ଥା’ନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ବିଶାଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚାଳିକା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କେହି ତ ବହୁତ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ସେବାରେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ତୁମକୁ ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ଯଦି ସେବା ନ କରିବ ତେବେ କି ପଦ ପାଇବ । ମାତା ପିତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ କେତେ ସମ୍ମାନ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ନିଜେ ନିଜର ସମ୍ମାନ ରଖୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ବାବା କ’ଣ କହିବେ ?

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ କମ ଶବ୍ଦରେ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । କୁହ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ଗୀତାରେ ଅଟାରେ ଲୁଣ ମାତ୍ରାରେ କିଛି ଅକ୍ଷର ଠିକ୍ ରହିଛି । ଏହି ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ କେତେ ବିଶାଳ, ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । କେତେ ବଡ ଦୁନିଆ ଏଠାରେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କିଛି ହେଲେ ରହିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ସ୍ଥାନର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛେ ତେଣୁ ଆମକୁ ଦିନରାତି ଖୁସି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଥିବା ଆତ୍ମା ବହୁତ ଚତୁର ହୋଇଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯୁକ୍ତି ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କୁଟନିତିଜ୍ଞ କରୁଛି । ସେମାନେ ଆମ୍ବାସାଡାରକୁ କୁଟ ନିତିଜ୍ଞ କହିଥାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଓହୋ, ବିଶ୍ୱ ପିତା ଆମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସାରା ସଂସାର ନାସ୍ତିକ ଅଟେ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ନାସ୍ତିକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନଥା’ନ୍ତି । ସେମାନେ ସ୍ୱୟଂ କହିଥା’ନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ, ତେବେ ନାସ୍ତିକ ହେଲେ ନା । ଏଭଳି ପିତା ଯିଏ ଆମକୁ ସାହେବଜାଦେ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ମନେ ପଡୁ ନାହାଁନ୍ତି, ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ପାଇଁ, ବହୁତ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଛି । ତୁମେମାନେ କେତେ ଭଲ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟ । “ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍” ତୁମ ପାଇଁ ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି । ତୁମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଛ । ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପୁଣି ଥରେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଶାନ୍ତିର ସହ ସେବା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେ ଅଶାନ୍ତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯାହାଙ୍କର ଶିରା ପ୍ରଶିରାରେ ଭୂତ ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ସେ କ’ଣ ପଦ ପାଇବ । ଲୋଭ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ଭୂତ । ବାବା ସବୁ କିଛି ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚାଲିଚଳନ କେଉଁଭଳି । ବାବା କେତେ ନିଶା ଚଢାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ଆଦୌ, ସେବା କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ଖାଇପିଇ ରହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ସେବା କରିବାକୁ ପଡିବ । ସେଠାରେ ଦାସଦାସୀ ତ ରହିବେ ନା । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ସେବାଧାରୀ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବେ । କାହାକୁ ଅମରଲୋକବାସୀ କରାଇବା ଏହା ତୁମର ସେବା ଅଟେ । ବାବା ବହୁତ ସାହସ ଦେଉଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ଧାରଣା କର, କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବାଙ୍କୁ

ମନେ ପକାଇ ଆମେ ବେଶ୍ୟାଳୟରୁ ଶିବାଳୟକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ସେହିଭଳି ହୋଇ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ଚିଠିରେ ଲେଖୁଛନ୍ତି — ଅତି ସ୍ନେହୀ ଆତ୍ମିକ ସାହେବଜାଦେ, ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପରିଚାଳିତ ହୋଇ ମହାରଥୀ ହେଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ସାହେବଜାଦେ ହେବ । ଏହା ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ପିତା ହିଁ ତୁମକୁ ସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେବା କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କର । କିନ୍ତୁ ଯୋଗବଳ ନଥିବା କାରଣରୁ ଏହା ଦରକାର, ତାହା ଦରକାର, ଏହିଭଳି ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଖୁସି ରହିନଥାଏ, କୁହାଯାଏ ଖୁସି ଭଳି ଖାଦ୍ୟ ନାହିଁ । ସାହେବଜାଦେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଖୁସି ନ ରହିବା କାରଣରୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥା ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସୁଛି । ଆରେ, ବାବା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି, ବାକି ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମଧୁର ବାବାଙ୍କର ମୁଁ କି ସେବା କରୁଛି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଚାଲ ଯେ, ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ମାଲିକ ଆସିଛନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ । ଯଦିଓ କହିଥାଆନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ତେଣୁ ପରସ୍ପରକୁ ସହଯୋଗ କରିବା ଦରକାର । ଏହି ଭାବନାରେ ଭାଇ ବୋଲି କହିଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଏକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସେବାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଦେଖ, ପିଲାମାନେ ବିଦେଶରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ଲୋକମାନେ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଦେଖି ଭାବିବେ — ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ତ ନେଇନେଉଛୁ । ପିଲାମାନେ ନିଜର ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତକୁ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିରନ୍ତର ଭାଇ ଭାଇର ସ୍ମୃତି ରହିବା ମୁସ୍କିଲ ହେଉଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାହେବଜାଦେ କହି କେତେ ସୁନ୍ଦର ଉପାଧି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଜକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ଦରକାର । ସେବା ନକଲେ କ'ଣ ପଦ ପାଇବୁ । ଯଦି କେହି ଯଜ୍ଞରେ କିଛି ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ପଣ କଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଖାଇ ପିଇ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଦେଲେ ତେବେ ତାଙ୍କ ଖାତାରେ ଓଲଟା ପାପ ଜମା ହୋଇଥାଏ । ସେବା କରୁଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ଏ ସଂକଳ୍ପ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ଏତେ ଦେଇଛି । ଦେଇଥିବା ଧନ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରତିପୋଷଣ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସହଯୋଗ କରିଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କର ଖାତିରି କରାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ସେ ଆମର ଖାଦ୍ୟ ପାନୀୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମକୁ ଭୋଜନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କର ସେବା କରୁଛ । କାୟ-ମନୋ-ବାକ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ସେବା ନ କଲେ ସେ କିଭଳି ଖୁସି ହେବେ । ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । ତେବେ ନିଜର ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ, ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଛି । ମହାରଥୀ ସନ୍ତାନମାନେ କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ରେକ୍ସିନ୍ (ପ୍ରିଣ୍ଟିଙ୍ଗ୍) କପଡାରେ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଉଛନ୍ତି । ତାହା କେବେହେଲେ ଚିରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ରଙ୍ଗ ଉଡିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଏଭଳି ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବେ ସେବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ପଇସା କେଉଁଠୁ ଆଣିବେ । ଏତେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର କିପରି ପରିଚାଳିତ ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ହିଁ ପରିଚାଳିତ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖରେ ତ କାଣି କଉଡିଟିଏ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମକୁ ସେମାନେ ନିଜ ତରଫରୁ କହିବେ ଯେ — ଆମର ଘରକୁ ସେବାରେ ଲଗାଅ । ତୁମେ କହିବ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଗଲା । ବାବା ତ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି । ଗରିବ ପାଖରେ ପଇସା କେଉଁଠୁ ଆସିବ । କେହି କେହି କୋଟିପତି, ପଦମପତି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ । ଏହା ସବୁ ମାୟାର ଆଡମ୍ବର । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧୋପତନ ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ସାହେବଜାଦେ ହୋଇ ପୁଣି ସାହଜାଦେ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ସାହେବଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ପୁଣି ସମ୍ରାଟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ସେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବହୁତ ଖୁସିରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ସାହେବଜାଦେ ପୁଣି ସାହଜାଦେ ହେବୁ । ସାହଜାଦେ ବା ସମ୍ରାଟ ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ବହୁତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଖୁସିର ପାରଦ କେତେ ଉଚ୍ଚରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କାହାକୁ କେବେ ବି ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ କି ନିଜେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଚତୁରତାର ବା ସେବା କରିବାର ଅହଂକାର ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ । ବାବା ଯେପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି ସେହିପରି ନିଜେ ନିଜକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାର ଅଛି ।

(୨) ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସିରେ ଏବଂ ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ସାହେବଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ରାଜକୁମାର/ ରାଜକୁମାରୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସଦାସର୍ବଦା ଶାନ୍ତିରେ ରହି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଶିରା ପ୍ରଶିରା ଭିତରେ ଯେଉଁ ବିକାର ରୂପୀ ଭୂତଗୁଡିକ ଭରି ରହିଛି ସେଗୁଡିକୁ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବିନାଶୀ ଏବଂ ରାଜକୀୟ ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ସେବା କରୁଥିବା ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା କର୍ମବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୋଇଗଲେ, କେବଳ ସେବା ପ୍ରତି ହିଁ ସ୍ନେହ ରହିଥିଲା, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନଥିଲା କାରଣ ସେବାରେ ଯେଉଁ ସବୁ ବିନାଶୀ ଇଚ୍ଛା ରହିଥାଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀ ଏହିଭଳି ହିସାବ-କିତାବଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ହଦର ବନ୍ଧନ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର ବନ୍ଧନ ଅଟେ ସେହିପରି ସେବାରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ରଖିବା ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ବନ୍ଧନଠାରୁ ବା ରାଜକୀୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସୂକ୍ଷ୍ମ ହିସାବ-କିତାବଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କରିଥିବା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଗୁଡିକୁ ଫାଇଲରେ ରଖ ନାହିଁ ବରଂ ଫାଇନାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****